

China Ni Hao. Hallo China!

Negende avontuur

Voor de eerste keer naar China. Wat ik me afvraag: wordt het spannend, gemakkelijk of wacht ons een onverwacht onthaal? Heb ik me voldoende voorbereid...eigenlijk heb ik geen idee.

Nog meer omhoog

Zoals overal wil iedereen het liefst bij elkaar zitten. Op hetzelfde plekje daar waar het gebeurt. Als tientallen miljoenen Chinezen dit ook willen dan moeten de gebouwen omhoog. Beijing heeft een plattegrond van een schaakbord. Het noorden van de stad is rijk, het zuiden minder slijk. Altijd zo geweest. Elk vierkantje was of is een wijk. Honderd jaar geleden waren de tempels de hoogste gebouwen en werd er gewoond in laagbouw aan de Hutong, een steeg of straatje. Eerst in houten huizen later in steen vaak rond een gemeenschappelijke binnenplaats. Deze woonerven bestaan nog steeds en sommigen zijn uitgegroeid tot toeristische hotspots.

Nog meer van deze woonerven worden gesloopt en maken plaats voor nieuwe wijken met enorme woontorens. Overal waar je kijkt staan plukken woontorens elk met een eigen meegroeiende kraan in aanbouw. De meeste zo dicht mogelijk bij een centrum omdat dit het meeste oplevert. Volgens de gids worden de voormalige bewoners van zo'n gebied uitgekocht en krijgen ze een nieuwe woning. Chinezen blijken in hun sas te zijn met deze regeling maar het betekent een totale verandering van sociale structuren. Overal waar je kijkt wordt gebouwd. Grootschalig met diversiteit. Ik zou nu geen plek op de wereld weten waar men zoveel cement laat uitharden. Geen gebouwen voor de eeuwigheid maar wel met een zekere allure. Grappig dat men nog geen oplossing heeft voor de aircodozen die per appartement aan de gevel worden bevestigd. Telkens wordt het een rommeltje van honderden doosjes, lukraak opgeplakt aan prachtige nieuwe gevels (middelste plaatje).

Recht of gebogen

Chinezen houden meer van gebogen lijnen in de architectuur. De nieuwe strakke televisietoren van Rem Koolhaas vinden ze eigenlijk een beetje saai.

Bij de ovale vormen van Beijing Airport of het Grand Theatre voelen Chinezen zich meer thuis vertellen de Chinese bouwkundestudenten die ons vergezellen. Ik probeer er op te letten. Zo bezoeken we een nieuw winkelgebied: Sanlitun The Village.

Gesloten kubusgebouwen als winkels met grote graphics over de puien. Dan zie je dat één rib van de kubus gebogen loopt. Hol of bol. Ook de nieuwe wolkenkrabbers en appartementsgebouwen hebben vaak een gebogen lijn of een ronding. De gebouwen uit de Mao-tijd zijn meestal strak en goed herkenbaar: een beetje bombastisch. Maar je komt ook kaarsrechte strakke Chinese architectuur tegen dus het lukt niet om al te snel conclusies te trekken.

De oude tempels en gebouwen van de Verboden Stad hebben gebogen dakkammen vanuit de pagodestijl. Qua vorm zijn het sobere gebouwen, recht toe recht aan. Maar zo'n buiging van de daken maakt het sierlijk. Veel tempelgebouwen en de plateaus waar ze op staan zijn rond. In de moderne architectuur kom je als dak een schaalvorm of holle vorm tegen, voor de Chinezen een hemelse vorm. Het toppunt van de gebogen lijn is het nieuwe Grand Theater, het muziekgebouw van Beijing van architect Paul Andreu.

Het is een half ei in een ronde vijver. Het gebouw is half transparant en bevat drie grote muziekzalen. De vijver rondom houdt het gebouw vrij van vormvervuiling door andere objecten. Op elk moment van de dag of de avond verandert het gebouw van kleur en sfeer en reflecteert het in het water.

Om het theater binnen te komen loop je onder het water, door een gang met een glazen plafond. Eenmaal binnen, dan zit je onder een enorme kaasstolp met muziekzalen, cafés en pleinen. Je kunt op diverse niveaus een wandeling maken en genieten van de uitzichten en jezelf verbazen over zoveel luxe en overdadigheid.

We gaan naar het slot van Et in Sjina. Gaat Et z'n koffers pakken of gaat Et eindelijk weer gewoon aan het werk...

